

ΠΟΛΥΣ ΘΟΡΥΒΟΣ

ΚΩΜΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Γ. Araστασιάδη

— Γιατί ; Ναι . . . σᾶς
έρωτῶ, γιατί ; Είπατέ μου
λοιπόν, γιατί ; Περίεργον...
Μά, γιατί ; . . .

"Όλα είς αύτὸν ἐδῶ τὸν
κόσμον ἔχουν ἐπὶ τέλους κατ-
ποιον προορισμόν : τὰ κου-
δούνια, οἱ ποντικοί, τὰ πεπό-
νια, τὰ ἀερόστατα, ἢ κολο-
κυθοκορφάδες, τὰ ποῦρα, οἱ
όδοιστρωτῆρες, ἢ ταντέλες,
τὰ χαρούπια. . .

'Αλλ᾽ ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι,
παρακαλῶ, ποῖον σκοπὸν ἔχο-
μεν ; διατί νὰ πλασθῶμεν ;

τὶ προσθέτομεν εἰς τὸν κόσμον ; Δὲν εἴμεθα — καὶ ὅμολογή-
σατέ το — μία μεγάλη, μὰ πολὺ μεγάλη ἀνορθογραφία, τὴν
ὅποιαν ἐν βρασμῷ ψυχικῆς ὄρμῆς διέπραξεν ὁ μέγας λογο-
γάρφος καὶ ποιητὴς τῶν Οὐρανῶν ; Αἴ ;

Σᾶς παρακαλῶ... ξεύρετε... ὅμιλῶ σοδαρῶς. Εἶνε,
ἀδελφέ, κατάστασις πραγμάτων αὐτή ; Μόνον ποῦ δὲν πα-
ρεφρόνησα. . . 'Α, είνε φοβερόν ! (Μετά τινα σκέψιν).

Σᾶς ἔννοιῶ.

— Τί ; Ποιό ; θὰ μοῦ εἰπῆτε.

— Εὐχαρίστως ; θὰ σᾶς ἔξιμολογηθῶ τί μαρτύρια ἔτρά-
βηξ, μόνον καὶ μόνον διότι εἰμι . . . ἀνθρώπος —
ἔκτος ἀν ἔχετε καμμίαν ἀμφιβολίαν.

('Ακκιζόμενος) Εὔμορφος δὲν είμαι. Μὲ ἔχει πείση περὶ τούτου ὁ καθρέπτης μου καὶ τό . . . μειδίαμα σας. Δάφνας κατακτητοῦ δὲν ἐπεδίωξα ποτέ μου . . . καὶ ὅμως, (διστάξων) δὲν ἔξεύρω πῶς προσεβλήθην καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸν κακοήθη καὶ τεταρταῖον ἐκεῖνον πυρετόν, τὸν ὄποιον ἡ ἀνθρωπότης σύμπασσα ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ μέχρι τοῦ Μελαχροινοῦ, συγέπτυξεν εἰς τέσσαρα γράμματα Ε-Ρ-Ω-Σ. Μάλιστα, κύριοι, ἡγάπησα. Ναί, κυρίαι, ἐτρελλάθηκα διὰ μίαν κόρην. . . Καλλονὴ τελεία, ἀξία ἐνός. . . Παύλου ἄν καὶ δὲν ἐλέγετο . . . Βιργινία. "Ἐνα πρωὶ ἔχασεν ὁ ἥλιος μίαν ξετρελαμένην ἀκτίνα του καὶ ἔγιναν τά. . . μάτια τῆς" τὰ ρόδα ἐπανεστάτησαν μίαν αὐγὴν ἀπὸ ἔνα κῆπον, ζητήσαντα τίς οἶδε καὶ αὐτὰ συνταγματικὰς ἐλευθερίας καὶ μίαν Ζην Σεπτεμβρίου, καὶ ἀπετέλεσαν τά. . . χείλη τῆς—ἡ χιών ἐκύλισεν ἔνα Δ)βριον ἀπὸ τὸ ὑψηλότερον βουνὸ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπλάσθησαν τά. . . στήθη τῆς. . . "Ε, λεπτομερείας ἄλλας μὴ μοῦ ζητήσετε. Πρῶτον. . . διότι δὲν εἶναι καὶ πολὺ σεμνὸν αὐτό. . . "Επειτα, εἰξεύρετε, ἐχρημάτισα μίαν φορὰν ποιητὴς καὶ ἀλλοίμονον εἰς σᾶς ἄν ἀποπειραθῶ νὰ σᾶς τὴν ἀπεικονίσω ἀλληλογικῶς" είμαι ίκανὸς τώρα ἀμέσως, ἐδῶ ἐνώπιόν σας, νὰ ἀναστατώσω δλα τὰ βασίλεια, ζωήκόν, καὶ βοτανικὸν καὶ ὄρυκτολογογικόν, διὰ νὰ σᾶς παρουσιάσω μὲ ποιητικὰς παρομοιώσεις τὸν ἄγγελόν μου ἢ μεζλλον τήν... 'Α γ γ ε λ : κ ἡ ν μου.

Μετὰ δίμηνον (ἀναστενάξων) καταναγκαστικὴν κυκλοφορίαν τῶν. . . ποδῶν μου ὑπὸ τὰ παράθυρά της λαμβάνω αἴρηντας τὴν ἔξης ἐπιστολὴν ἐπὶ γάρτου πρώτης ποιότητος:

«Τάκη μου

Αὔριον Ττρίτην 9 π. μ. σὲ περιμένω διὰ νὰ συνομιλήσωμεν εἰς τῆς κυρίας Τουφεκίδου.

'Α γ γ ε λ : κ ἡ ».

Μόνον ποῦ δὲν παρεφρόνησα ἀπὸ τὴν γαράν μου. 'Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐκάπνισα δύο πακέτα σιγαρέτα—διὰ νὰ τὸ πιστεύετε δέ, σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶναι ἀχόμη, περασμένα εἰς τὰ βιθία τοῦ καπνοπάλου μου. 'Ἐρρόφησα 5 ποτήρια μπίρα εἰς ἐν ζυθοπωλεῖον, ἀπὸ τὸ ὄποιον ἔκτοτε, δι' εύνοήτους λόγους, δὲν περνῶ καὶ ἔκαμα καὶ ἔνα περίπατον μέχρι Θησείου ἔτοι-

μος διὰ πᾶσαν θυσίαν ἀρκεῖ νὰ μὴ ἀπέβλεπε τὸ βαλάντιόν μου. Ἐξημέρωσε ἡ Τρίτη καὶ τὴν βλέπω αἴφνης νὰ ἔρχεται εἰς τὸ πλάΐ μου καὶ νὰ τραγουδῇ περιπαθέστατα τὴν δυωδίαν τῶν Γρεναδιέρων. Μεθυσμένος ἀπὸ ἔρωτα, τὴν ἐναγκαλίζομαι μὲ δύναμιν Ἐκατόγχειρος μέχρις οὐ . . . ἐξύπνησα καθ' ἣν στιγμὴν συνετρίβετο κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ κτυπήματα ἡ πόρτα τοῦ δωματίου μου.

— Ποιός; φωνάζω. . . ἔξω φρενῶν καὶ ἔσω. . . τῆς θύρας.

— Τηλεγράφημα κατεπεῖγον.

Τὰ νυκτικά μου, ὅπως κόμοιν, χωρὶς κάλτσες, ζεστὸς καὶ ἰδρωμένος ἀκόμη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τοῦ ὄνείρου, ἀνοίγω τὴν πόρτα καὶ τὸ τηλεγράφημα — ἀκούσατέ το — τὸ ἐνθυμοῦμαι — ὅλον ἀτ' ἔξω.

·Καλαμπάκα — Θεῖος ἀπέθανε. Σὲ ἀφήνει κληρονόμον 50 χιλ. δραχμῶν. Σὲ συγχαίρω καὶ σὲ συλλυποῦμαι. — Εἰδὲ τάχιστα μὲ πρῶτον ἀπόπλοιον — 'Α σημίδης.

"Εξαλλος ἀπὸ χαράν, — αἱ 50 χιλ. βλέπετε δὲν μὲ ἀφῆκαν νὰ θρηνήσω τὸν σεβαστὸν θεῖον — ἀρχίζω νὰ ἐνδύωμαι κατὰ σχῆμα πρωθύστερον. Διότι πρῶτον ἐφόρεσα τὸ καπέλον μου καὶ ἔπειτα τὰ παπούτσια μου, πρῶτα τὸν λαιμοδέτην μου καὶ ἔπειτα τὸ παντελόνι μου.

«Τὸ ἔκτατον παράρτημα καὶ ἡ παραίτησις τῆς Κυβερνήσεως.» — Παραίτησις Κυβερνήσεως! Μὲ 145 βουλευτάς . . Κι' ἐνῷ ἐπρόκειτο νὰ διορισθῶ! .

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο ἀσήμαντον. Εἶχα ἐν πεντάλεπτον νίκελ. 'Ας τὸ θυσιάσω, ἐσκέφθην ἐγὼ ἔχω πλέον 50 χιλ. δραχμάς. Προβαλλω ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἐνῷ ἔπειρνα τὸ παράρτημα ἀρχίζει καὶ βρέχει ἀπὸ πάνω μὲ ραγδαίότητα. 'Αλλὰ ὁ οὐρανὸς ἦτο καταφώτιστος. Κι' ὅμως. ! Τὸ νέφος ἦτο ἡ ὑπηρέτρια τοῦ ἐπάνω πατώματος, τὸ δὲ νερὸς πού-ἔχυσε. βεδαίως εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάχμ δὲν θὰ εἶγε θέσιν. Ἐνεθυμήθην ὅτι ὁ ἵστρος μοῦ εἶχε συστήση νὰ κάμνω κάθε πρωὶ ψυχρολουσία καὶ ποὺς ἥξεύρει, μπορεῖ καὶ νὰ εἶχον συνενοηθῆ ἴδιαιτέρως χάριν τῆς ὑγείας μου. Τὸ παράρτημα, ἐννοεῖτε, μὲ τὸν ἀπροσδόκητον ἐκείνον ὑγρὸν κε-

ραυνὸν τὸ ἔχασσα. Καὶ ὅτο τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὄποιον δὲν ἐπῆρα μὲ πίστωσιν. . .

Ἐπὶ τέλους βγαίνω ὅπως ὅπως ἀπὸ τὸ σπίτι μου, ἀφοῦ ἐπῆρα τὴν ράβδον μου ἀπὸ μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου — μὴ λησμονῆτε ὅτι δι' ἐμὲ εἶχε βρέξει — καὶ ἀρχίζω νὰ διασχίζω τὴν ὁδὸν Ἀκαμψιάτου, ὅτε αἴρνης μὲ σταυρῷ κάποιος.

— Νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ γραφεῖον νὰ ὑπογράψετε ἔνα ἐπιδοτήριον. Πρόκειται περὶ ἀγωγῆς 300 δραχμ. ἐνὸς ἀναγώγου δινειστοῦ σας.

— Ἐσκέφθην τὰς 50 χιλ. δραχμὰς καὶ ἐπροχώρησα ἦσυχος. Μετὰ τρία βήματα : «Καλημέρα, Τάκη, μοῦ λέει ἄλλος. Ἄλλὰ σὺ δὲν φαίνεσαι καθόλου λυπημένος».

— Γιατί ; . . .

— Τί δὲν ξεύρεις ; Ζωὴ σὲ λόγου σου. . . .

— Μωρὲ μίλα. . . .

— Ὁ Τάσος.

— Αἱ, τί ; . . .

— Πέθανε. Ὁ δὲ Παναργεῖος Σύλλογος σᾶς ἀνέθηκε τὸν ἐπιτάφιον. Ὁ Τάσος, ὁ παιδικὸς μου σύντροφος, ὁ μόνος ἡ ὄποιος μὲ βοηθοῦσε . . . τοῖς μετρητοῖς ! "Ω φρίκη ! Συντετριμένος ἐκ τῆς θλίψεως προχωρῶ . . . Τί νὰ κάμω ! Εἰς τὴν θλίψιν αὐτὴν μόνον τὸ rendes-vous τῆς Ἀγγελικῆς θὰ ἥδυνατο νὰ μὲ προφυλάξῃ ἀπὸ βεβαίαν συμφόρησιν. Τρίχ βήματα ἀπετέχον ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κυρίας Τουφεκίδου, ὅτε ἴδου ἐμπρός μου καὶ ξεπροβάλλει ὁ μέλλων πενθερός μου.

— "Ωστε, μοῦ λέγει μειδιῶν, τὸ ἀπόγευμα εἴμεθα γὰρ νὰ εἴμεθα . . . Καὶ δὲν μοῦ εἶπες τίποτε, πονηρέ !

— Δὲν ἔχω εἰδῆσιν. Διατί πρᾶγμα μοῦ ὄμιλεῖτε ;

— Καλέ, εἰς τὰς πέντε ποῦ θὰ ὀμιλήσης εἰς τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς περὶ Ἡπείρου.

— Ἐγὼ περὶ Ἡπείρου : Μὰ ἡ πεῖρα μὲ ἐδίδαξε, ἀφ' ὅτου πεῖρα τὸ δίπλωμά μου, νὰ μὴ κάμνω τέτοιες ἀνοησίαις.

— "Ελα δά, ἄφησε τὴν μετριοφροσύνην· αἰωνίως ὁ Ἰδιος εἶσαι· τώρα μάλιστα ποῦ τὸ ἔγραψαν καὶ ἡ ἐφημερίδες, πήγαινε καὶ κλείσου εἰς τὴν κάμαραν καὶ γράψε κάτι τι. Πρέ-

πει, πρέπει νὰ ἔμιλήσῃς. Καλά. . . καὶ ὁ ἐπιτάφιος : καὶ ἡ Ἀγγελική ; καὶ τὸ ταξεῖδι ; Δι : ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τὸ ταξεῖδι ποῦ ἀξίζει 50 χιλ. δραχμάς. . . . Τοῦ τὸ ὑπόσχομαι καὶ φεύγω, φεύγω. . . .

Ίδου ἐπὶ τέλους ἡ πόρτα τῆς κυρίας Τουφεκίδου. Ἄλλα πῶς νὰ εἰσέλθω. Δὲν ἐγνώριζα κανένα. Κτυπῶ μετὰ φόβου πίστεως καὶ . . . μπαστουνίου καὶ ἐμφανίζεται μία ὑπηρέτρια.

— Ἡ Κυρία. . .

— Τουφεκίδου ; ἐδῶ κάθεται, ὅριστε ἐπάνω.

Ἀναβαίνω, ἀφοῦ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν ἐσκόνταψα δις εἰς τὴν σκάλαν.

Εὔρισκομαι πρὸ μιᾶς κυρίας ἀγνώστου. Κάμνω βαθεῖχν ὑπόκλισιν ἵτις ὅμως ἐξηγγέλθη διὰ φοβεροῦ πατάγου. Τὸ μέρος τοῦ σώματός μου κατέρριψεν ἐν πολύτιμον κινεζικὸν δοχεῖον.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἐτραύλισα. Ἡ δεσποινὶς Ἀγγελική.

Ἡ κυρία κατακόκκινη ἀπὸ τὸν θυμόν της διὰ τὴν ἀπροσεξίαν μου :

— Μὰ σεῖς, βλέπω, δὲν προσέχετε καθόλου, μπᾶ. . . μπᾶ. . . μπᾶ. . . αἱ καὶ τὶ τὴν θέλεις ; (Ο πληθυντικὸς βλέπετε ἔγινεν ἐνικός).

— Μοῦ παρήγγειλε νὰ ἔλθω.

— Α, εἰσαι ὁ κουρδιστῆς τοῦ πλάνου.

— Ἐγὼ κουρδιστῆς τοῦ πιάνου ;

— Κόπλασε μέσα, ἀλλὰ νὰ προσέχῃς ἄλλη φορά. Αὐτὸ ποῦ ἐσπάσατε εἶχε χιλίας δραχμάς. . . .

Περιμένω ἐπὶ τέλους νὰ ἐμφανισθῇ ἡ Ἀγγελική. Ἰσως μὲ εἴπε κορδιστὴν ἵνα διὰ τοῦ χνυπάρκτου αὐτοῦ τίτλου δικαιολογήσῃ τὴν ἐπίσκεψίν μου.

Εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς ὁξεύθυμου Κυρίας ἐμφανίζεται ἡ πολυθρύλητος Ἀγγελική. Θεέ μου ! Ἀντὶ τῆς καλλονῆς μου, τὶ ξεπροβάλλει. νομίζετε ; Μία δραπέτης θηριότροφείου, μὲ μύτην ἀτελευτήτων διαστάσεων, μὲ δύο σανίδας μίαν ἐμπρὸς ἀντὶ τοῦ στήθους καὶ μίαν ὅπισθεν ἀντὶ ράχεως καὶ μὲ δύο ξεθωριασμένα μάτια ποῦ ἐπρεπε νὰ εἶναι κανεὶς θεόστραβος διὰ νὰ τὰ ἀνεγέρῃ. Μοῦ μειδιά αὐτὴ ἡ ἀντιπρόσωπος τοῦ φθινοπώρου καὶ ἀνακαλύπτω ἀμέσως ἓνα

καὶ ήμισυ ὁδόντα εἰς ἀμφοτέρας τὰς σιαγόνας. Τὰ δόντια
της εἶχαν γυμνάσια ἀραιάς φάλαγγος.

— Σᾶς ἔστειλεν ὁ κ. Βελούδιος; περάστε μέσα, μου λέ-
γει μὲν ἐν ἀπαίσιον μειδίαμα.

— Συγγνώμην, μήτε τὸν γνωρίζω καν αὐτὸν τὸν κύριον.

— Α δὲν εἶσαι σὺ λοιπὸν ὁ κουρδιστὴς τοῦ πιάνου. ξε-
πειτέται ἡ μητέρα, ποῦ ζητοῦσε ἡ κόρη μου ἐδῶ ἡ Ἀγγε-
λική....

— Λάθος θὰ εἴναι, κυρά μου.

— Λάθος, ποῦ μὲν ἐκόστησε ἐνα σινικὸν βάζο; θὰ εἴναι ἀναί-
δειά σας, κύριε, ἐὰν δὲν μὲν ἀποζημιώσετε.

— Εὔχαριστως. "Εχω 50 χιλ.δραχμὰς περιουσίαν. Μόλις
ἡκουσαν 50 χιλ.δρ. ἀρχίζουν τὰ μειδιάματα τῆς δεσποινίδος,
ἡ ὅποια μόνον ἔνα ὁδοντοζετρὸν ἐπρεπε γὰρ νυμφευθῆ, καὶ ὁ
πληθυντικὸς τῆς μητρός. Φεύγω διὰ νὰ προφθάσω τούλατ-
χιστον τὸ ἀτροπλοιον. . . 'Αλλὰ πρὸ τούτου, ἐπρεπε νὰ
διέλθω ἀπὸ τὸ καφενεῖον διὰ νὰ δανεισθῶ τὰ γαῦλα ἀπὸ
τὸν διευθυντὴν τοῦ καφενείου.

Τὸ γκαρσόνι, ἀποσιάζοντος τοῦ διευθυντοῦ, μου ἐγχειρί-
ζει μίαν ἐπιστολήν.

— "Ω, θὰ δικαιολογεῖται ἡ ἀθλία διὰ τὴν ἀπουσίαν της,
διελογίσθην καὶ πλήρης θυμοῦ ἀποσφραγίζω τὸ γράμμα.—
'Ακούσατε ἀκούσατε—τὸ ἐνθυμοῦμαι λέξιν πρὸς λέξιν:

«Ἐλεεινέ,

Μου ἔγραψες σήμερον ὅτι ἐκέρδησα τὸ λαχεῖον καὶ στηριζόμενος εἰς
τὸν λόγον σου ύπέβαλα τὴν παραίτησίν μου ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ ἑλληνο-
διδασκάλου· ἀνακαλύπτω τὴν ἀπάτην, σπεύδω νὰ ἀνακαλέσω τὴν πα-
ραίτησιν, ἀλλ' ὁ ὑπουργὸς νομίσας ὅτι ἡθέλησα νὰ τὸν ἐμπαῖξω, διέταξε
ἀμέσως ν' ἀπολύθω ἐπὶ ἀνικανότητι, διορισθέντος ἀντ' ἐμοῦ τοῦ ἀσπον-
δοτέρου ἐχθροῦ μου. Εἰσαι ἀχρείστατος· αὔριον δέχεσαι τοὺς μάρτυ-
ράς μου.

Γραμμάτικας.

'Εὰν εἶχα μυαλά, βεβαίως θὰ τὰ ἔχαν. 'Εγὼ δὲν τοῦ εἶχα
γράψει λέξιν· τί ἐπιστολὴ ἦτο αὐτή. . . Καὶ ἦτο ὁ μόνος φί-
λος, ὁ ὄποιος ἤδυνατο νὰ μὲν βοηθήσῃ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ
ἐπιταφίου. 'Α, δὲν ἀντέχω πλέον. . .

'Η μονομαχία θὰ μοῦ ματαιώσῃ τὸ ταξιδί· νὰ θύγω πάλιν
κρυφὰ θὰ μὲν ἀποκαλῇ ἄτιμον. Τὰ γόνατά μου ἥρχισαν νὰ

τρέμουν, τὰ χείλη μου νὰ συσπῶνται, ἢ μύτη μου νὰ ἀγωνιᾶ, ἢ πλάταις μου νὰ πηρχινοέρχωνται, νὰ μοῦ φαίνωνται ὅλα μαῦρα, ἀπαίσια.

Τρέχω εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἔχανα μιμένος, διψασμένος, πενασμένος, ἐλεεινός. Ἀνοίγω τὸ σημειωματάριόν μου καὶ πλησιάζω εἰς τὸν ἡμεροδείκτην, νὰ ἴδω τί ἡμέρα εἶναι ἐπὶ τέλους αὐτὴ ἢ φοβερά, ἢ ἀποφράς, ἢ ὅποια μοῦ ἔχοφε δέκα τούλαχιστον χρόνια τῆς ζωῆς μου.

὾ φρίκη, ὦ λογογράφε καὶ ποιητὰ τῶν Οὐρανίων! Ὦ πενήντα χιλιάδες τοῦ σεβαστοῦ θείου! Τὸ πιστεύετε; Τί ἐδιάβασα, νομίζετε;

— Πρώτη 'Απριλίου!

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Φεβρουάριος 1896

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ

Είσαι κοριτσάκι δλδμικρο ἀκόμα

Σ' τὸ κορμὶ, στὰ χρόνια, καὶ σ' τὴν εὔμορφιά,

Μὲ τάφρατα κάλλη καὶ τὸ φρέσκο χρῶμα

Ποῦ σὲ 'Ραφαήλου βρίσκεις ζωγραφιά.

Κι' δμως σ' τῆς ἀγάπης τὰ βαρειά τὰ πάθη,

Είσαι πειά γυναικά μεσ' ἀπ' τὴν καρδιά.

Τὰ γνωρίζεις δλα τ' ἀγνωστά της βάθη,

Καὶ, μπουμπούκι ἀκόμα, χύ·εις εύωδιά . . .

Μοιάζεις, δπως είσαι, τὴ γερή βαρκούλα

πούναι γιά νὰ πλέῃ στὴν ἀκρογιαλῆ,

Μὲ τὸ φεγγαράκι καὶ μὲ τὴ δροσούλα,

Καὶ στὰ κυματάκια νὰ σκορπᾷ φιλιά.

Μὰ δ ὄσρειάς σάν τύχη νὰ τὴν πελαγώσῃ,

Καὶ δαθειά σὲ κύματ' ἀγρια δρεθῆ,

'Απ' τὴ τρικυμία ξέρει νὰ γλυτώσῃ:

— "Ἄς κυττάξῃ δ ναύτης μόνο μὴ χαθῆ! . . .

Σμέρη

MIX. ΑΡΓΥΡΘΠΟΥΛΟΣ